

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Jávorfai Tibor ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Bagi & Bérces & Mátyás Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Bérces László ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen vételár visszatérítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 20. napján meghozott 9.G.40.093/2010/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 625.000 (hatszázhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 900.000 (kilencszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 498.305.729 forint és ennek az összegnek 2009. augusztus 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy 2007. április 27-én együttműködési megállapodást kötött az alperessel, mellyel az volt a célja, hogy az általa tervezett lakópark építéshez, illetve fejlesztéshez lakóingatlanok építésére alkalmas területet vásároljon. Arról azonban csak 2008 szeptemberében szerzett tudomást - részben az önkormányzattól, részben az alperestől -, hogy a már megvásárolt területre vonatkozóan nincs elfogadott részletes rendezési terv. Eszerint az alperes az együttműködési megállapodásban valótlanként tájékoztatta arról, miszerint a kerületi szabályozási terv (továbbiakban: KSZT.) alapot adhat az építési engedély kiadására. Arról egyáltalán nem adott tájékoztatást, hogy az önkormányzat a KSZT. elfogadásának feltételül

szabta, hogy településrendezési szerződést kössön vele, melynek értelmében mintegy 300.000.000 forint értékben további beruházást kellene saját forrásból megvalósítania a lakópark környékén. Az előbbiekre tekintettel az alperes megsértette az együttműködési megállapodás 8.2. pontjában előírt kötelezettségét, amely szerint szavatolta, hogy nem léteznek olyan jogok, kötelezettséget és tények, vagy ezekre vonatkozó bejegyzési kérelmek, amelyek az ingatlanok tulajdoni lapján nincsenek feltüntetve. Erre figyelemmel élt a szerződés 10.1. pontjában szabályozott elállási joggal, amit a 2009. augusztus 12-i levelében közölt az alperessel. Egyidejűleg felszólította őt, hogy az addig kifizetett vételárreszleteket az együttműködési megállapodás 10.2. pontjának megfelelően számított késedelmi kamatával 15 napon belül fizesse vissza. Az alperes a levelet 2009. augusztus 17-én átvette, de az elállást nem fogadta el.

A felperes érvelése szerint az általa gyakorolt elállás a Ptk. 320. § (1) bekezdése értelmében megkötésére visszaható hatállyal felbontotta szerződésüket, minek következtében helyre kell állítani az eredeti állapotot. Ebből a célból az alperesnek vissza kell fizetnie az ingatlanok vételárát, míg ő vállalja, hogy ezzel egyidejűleg az ingatlanokat tehermentesen az alperes rendelkezésére bocsátja.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Elsősorban azzal védekezett, hogy a Ptk. 320. § (3) bekezdése szerint a felperes nem gyakorolhatja a szerződésen alapuló elállási jogot, mivel az eredeti állapot helyreállítása érdekében ráháruló kötelezettségeknek nem tud eleget tenni, ugyanis az általa megszerzett hat darab ingatlant tehermentesen nem tudja visszaadni. Ezek közül négyet 2007. szeptember 25-én továbbértékesített, azoknak már nem ő, hanem a C... Zrt. az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa. A tulajdonában maradt másik két ingatlant jelentős értékű jelzálogjog, továbbá végrehajtási jog terheli, és a tehermentesítésnek a felperes saját anyagi forrásból nem tud eleget tenni.

Vélekedése szerint a felperes a szavatossági igényérvényesítés Ptk. 308. § (1) bekezdésében előírt határidejét is elmulasztotta azzal, hogy a KSZT. hiányáról és a területfejlesztési szerződés szükségességéről az általa előadottak szerint már 2008 szeptemberében értesült, de a keresetindításra több mint hat hónap elteltével, 2009. június 5-én került sor.

Vitatta, hogy szerződésszegést követett volna el. Állította, hogy a felperes már az együttműködési szerződés aláírásakor is tudott arról, hogy a területre vonatkozóan nem volt elfogadott KSZT. Annak elkészítése már megkezdődött, de az önkormányzat akkor még nem kötötte az elfogadását településrendezési szerződés megkötéséhez. Az önkormányzat ezen igényéről mindketten a 2008. évben folytatott tárgyalások során értesültek először. Ettől függetlenül a felperesnek mint építési vállalkozást folytató gazdasági szervezetnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az épített környezet alakításáról szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (továbbiakban: ÉPtv.) 2006. május 1-jétől hatályos 30/A. §-a lehetővé teszi az önkormányzatok számára a településrendezési szerződéskötést.

Előadta, hogy a felperes több alkalommal - okiratba foglaltan - elismerte, hogy részéről a hiánytalan teljesítés megtörtént. Ez pedig azt jelenti, hogy a Ptk. 316. §

(1) bekezdése értelmében nem léphet fel szerződésszegésből eredő követeléssel, mivel a szerződésszegésről tudva fogadta el teljesítését.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.250.000 forint perköltséget.

Az ítélet jogi indokolása szerint az alperes nem sértette meg az együttműködési megállapodás értelmében fennálló szavatossági kötelezettségét. Az adásvételi és vételi jogot alapító szerződéssel érintett ingatlanok ugyanis per-, teher- és igénymentesek voltak akkor, amikor ezeket a szerződéseket benyújtották a földhivatalhoz. Ezen kívül nem álltak fenn olyan jogok és tények, és nem léteztek olyan bejegyzési kérelmek, amelyek befolyásolták volna az ingatlanok tulajdonságait. A kihallgatott tanúk vallomása alátámasztotta, hogy az együttműködési megállapodás aláírásakor még egyik fél sem tudott arról, hogy a későbbiekben az önkormányzat településrendezési szerződés kötésének kötelezettségét írja elő az építési engedélyek kiadásához, azaz végső soron az építkezés megvalósításához. Az alperes tehát a tájékoztatási kötelezettségét nem sértette meg, ilyen módon sem követett el szerződésszegést, vagyis a felperes valótlan indokok alapján gyakorolta a szerződésben szabályozott elállási jogot. Erre figyelemmel a keresetet elutasította és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte a perköltségek viselésére.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és keresete teljesítését kérte.

Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást, de kérelmét ennél részletesebben az ítélet tábla felhívása ellenére sem indokolta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

Fenntartotta az elsőfokú eljárás során részletesen kifejtett védekezését, melyből kiemelte, hogy a felperes részéről az elállási jog gyakorlása fogalmilag kizárt, mivel visszaszolgáltatási kötelezettségének az ingatlanok értékesítése folytán nem tud eleget tenni. A tőle megvásárolt ingatlanok közül kettőt még nem adott el, azoknak viszont nem fizette meg a vételárát, így e tekintetben nincs mit visszakövetelnie.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítélet tábla teljes terjedelmében felülbíráta.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást az ítélet tábla azokkal a releváns tényekkel egészíti ki, melyekre jelen ítéletében hivatkozás történik.

Az ajánlatok egyeztetésének időszakában, az együttműködési szerződés megkötését megelőzően, 2006. november 14-én az alperes megküldte a felperesnek azt az önkormányzat által november 6-án készített feljegyzést, melyben

összefoglalták a terület szabályozási tervének elkészítésére vonatkozó feladatokat. Ebben rögzítették, hogy 2004-ben elkezdődött az új szabályozási terv elkészítésének folyamata, mivel a korábbi érvényességi ideje lejárt. A tervezési szerződés 2006 augusztusában megküldésre került, de további vizsgálatok szükségesek a végleges tervek elkészítéséhez. Az önkormányzat vállalta, hogy a szabályozási terv jóváhagyása során minden esetben minimális ügyintézési határidővel fog dolgozni.

Az együttműködési megállapodás 3/c. pontja a szerződéssel érintett ingatlanokra vonatkozóan tartalmazza, hogy azok szabályozási tervének elkészítésére önkormányzati képviselőtestületi határozat született. A 3/d. pontban rögzítették, hogy a beépítési lehetőségek tisztázása érdekében a felek együttesen tárgyaltak az önkormányzat illetékeseivel, amelyen részt vettek a szabályozási tervet készítő kft. képviselői is. Ott megállapították, hogy az önkormányzat érdekelt az ingatlanokat magában foglaló terület mielőbbi beépítésében és e célból a szabályozási terv elkészítésében, valamint a beépítési paraméterek javításában. A megállapodás 7. pontjának második bekezdésében a felperes vevőként maga is vállalta, hogy az önkormányzat fejlesztési terveinek megvalósítását elősegíti felajánlásaival a lehető legjobb beépítési lehetőségek elérése céljából.

Az együttműködési megállapodás 2007. július 31-i kiegészítésének 6. pontjában a felek kikötötték, hogy a vevő az általa megvásárolt ingatlanokat csak a vételár kiegyenlítése céljából idegenítheti el, illetve terhelheti meg.

A 2008. október 29-i tartozás-elismerési nyilatkozatot tartalmazó megállapodás 3.1. pontjában a felperes adósként kijelentette és elismerte, hogy valamennyi ingatlan tehermentes tulajdonjogát megszerezte a - jogosultként megjelölt - alperestől, aki ezzel kötelezettségeit teljesítette.

A KSZT. és a szabályozási terv módosítása tárgyában az önkormányzat képviselőtestülete részére készített 2008. június 13-i előterjesztés tartalmazza, hogy a szabályozási terv elkészítése esetén településrendezési szerződés megkötése válik szükségessé a beruházó és az önkormányzat között. Ennek megfelelően a határozati javaslat 3. pontjában rögzítették, hogy a képviselőtestület úgy dönt, hogy az ÉPtv. 30/A. §-a alapján a beruházókkal településrendezési szerződést kíván kötni.

Az előterjesztésben felsorolták, hogy milyen további vizsgálatok szükségesek az új építési szabályozás elfogadásához, és hogy azok, továbbá a szabályozási terv és a hatástanulmányok költségeit a beruházó megelőlegezi.

A felek 2008 szeptemberétől kezdődően együttesen folytattak tárgyalásokat az önkormányzattal arról, hogy milyen intézkedések szükségesek a KSZT. elfogadásához, és abban miként lehetne érvényesíteni a számukra előnyös beépítési szabályokat. A felperes képviselője **B-Sz. I.** a 2009. március 10-i e-mailben adott tájékoztatást az alperesnek a főépítésszel és az alpolgármesterrel folytatott megbeszéléseiről. Egyebek mellett azt is közölte, hogy a felperes részéről

mely feltételek teljesülése esetén látná megköthetőnek a településrendezési szerződést.

A 2009. március 17-i tartozás-elismerő nyilatkozat kiegészítésének 3.5. pontjában a felperes adósként - az okiratot aláíró kezesekkel együtt - kijelentette, hogy nem akadályozza és hátráltatja a területre készülő szabályozási terv mielőbbi elfogadását és a „településfejlesztési” szerződés megkötését.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és túlnyomórészt annak indokolásával is egyetértett, az utóbbit azonban pontosítja és kiegészíti a következőkkel.

A felperes az eredeti állapot helyreállítására irányuló keresetét arra alapította, hogy az együttműködési megállapításban részére biztosított elállási jogánál fogva mind az együttműködési szerződéstől, mind az ahhoz kapcsolódó ingatlan-adásvételi szerződésektől elállt az alperes szerződésszegése miatt, aki ezért köteles visszafizetni a vételárat.

Az alperes tagadta a szerződésszegést. Emellett egyrészt arra hivatkozott, hogy a felperes elkésett az igényérvényesítéssel, másrészt azzal érvelt, hogy a felperes szerződésszegésre alapítottan semmiféle követelést nem támaszthat, mivel teljesítését jogfenntartó nyilatkozat nélkül elfogadta. Elsődlegesen azonban azzal védekezett, hogy a felperes az elállás jogát nem gyakorolhatja, mert nem tud eleget tenni az eredeti állapot helyreállításához szükséges visszaszolgáltatási kötelezettségnek.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem követett el szerződésszegést, ezért a felperes jogszerűtlenül gyakorolta az elállás jogát.

A felperes fellebbezését nem indokolta, ezért az ítéltábla a felek elsőfokú eljárás során előadott nyilatkozatai alapján hozta meg döntését. Az elsőfokú bíróságtól eltérően azonban először nem az elállásra vonatkozó szerződéses kikötések teljesülését, hanem annak törvényi feltételei fennállását vizsgálta; azt, hogy a felperes a Ptk. 320. §-ának megfelelően gyakorolta-e ezt a jogát.

Az elállás a Ptk. 320. § (1) bekezdése szerint a szerződést megkötésére visszaható hatállyal felbontja, minek következtében a már teljesített szolgáltatások a Ptk. 319. § (3) bekezdése értelmében visszajárnak.

Adott esetben az eredeti állapot helyreállításához a felperes részéről az általa megvásárolt hat ingatlan visszaadása, az alperes részéről pedig a vételár visszafizetése szükséges. A felperes az elállás 2009. augusztus 14-i közlésekor az alperestől megvett ingatlanok közül négynek a tulajdonjogával már nem rendelkezett, mivel azokat korábban harmadik személynek értékesítette, és az új vevő tulajdonjogát 2007. szeptember 26-i hatállyal bejegyezték az ingatlan-nyilvántartásba. A felperesnek nem volt - és jelenleg sincs - jogszabály által biztosított lehetősége az ingatlanok visszaszerzésére, az új tulajdonos pedig kifejezetten elzárkózott a szerződések felbontásától, mivel - az alperesnek adott tájékoztatása szerint - a felperes nem tudná visszafizetni a vételárat.

A felperes a tulajdonában maradt másik két ingatlant 160.000.000 forint és járulékai erejéig jelzálogjoggal terhelte, amit 2009. március 13-i hatállyal jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba. Az ingatlanok egyikére 2008. december 11-i hatállyal 40.254.377 forint és járulékai erejéig jegyezték be végrehajtási jogot az ingatlan-nyilvántartásba. A felperes nem igazolta, hogy az ingatlanokat tehermentesítette, sőt azt sem, hogy ennek érdekében bármilyen intézkedést tett volna.

A Ptk. 320. § (3) bekezdése szerint nem gyakorolhatja a szerződésen alapuló elállási jogot az a fél, aki a már megkapott szolgáltatást nem, vagy csak tetemesen csökkent értékben tudja visszaszolgáltatni.

Ez a rendelkezés meggátolja a felperes részéről az együttműködési megállapodásban szabályozott elállási jog gyakorlását, mivel nem képes eleget tenni a törvényben előírt visszaszolgáltatási kötelezettségnek: egyrészt az általa elidegenített ingatlanok tulajdonjogát nem tudja visszaszármaztatni az alperesre; másrészt a tulajdonában maradt ingatlanok is alkalmatlanok a visszaszolgáltatási kötelezettség teljesítésére a megterhelésük arányában bekövetkezett forgalmi értékvesztés miatt.

A felperes tehát törvénybe ütközően gyakorolta az elállási jogot, ami önmagában alapot ad a kereset elutasítására. Ennek ellenére az ítéltábla vizsgálta a szerződésben szabályozott elállási feltételek bekövetkezését is, mivel ezekre az elsőfokú bíróság indokolása is kiterjed.

A felperes az együttműködési megállapodás 10.1. pontja alapján élt az elállás jogával arra hivatkozva, hogy az alperes nem tett eleget az ott előírt szavatossági kötelezettségének, mivel a 8.2. pontban foglaltak ellenére nem tájékoztatta őt az ingatlanok valóságos helyzetéről: arról, hogy a terület beépítését lehetővé tevő KSZT. nem volt elfogadva, és annak elfogadásához az önkormányzat településfejlesztési szerződés megkötését írta elő.

Azt helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által megjelölt, az ingatlan helyzetére vonatkozó két körülmény tartalmilag nem azonos a szerződés 8.2. pontjában felsorolt azon adatokkal, illetve jogokkal, amelyek az ingatlanok tulajdoni lapján feltüntethetők, és amelyekre vonatkozóan az alperes eladóként szavatosságot vállalt. E tekintetben az ítéltábla a Pp. 254. § (3) bekezdése értelmében - azok megisméltése nélkül - visszautal az elsőfokú bíróság helyes indokaira.

Az alperes tájékoztatási kötelezettségét sem szegte meg, mivel nem hallgatta el az ingatlanokra vonatkozó KSZT. hiányát, sőt ezt a körülményt még a szerződéskötés előtt a felperes tudomására hozta. A felperes részére megküldött 2006. november 6-i feljegyzésből ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy 2004 óta a szerződéssel érintett ingatlanokat magában foglaló területre vonatkozóan nem volt érvényes szabályozási terv. Az ingatlanok akkori helyzetét ennek megfelelően rögzítették az együttműködési megállapodás 3/c, d. pontjában, melyből kiderül, hogy a szabályozási terv elkészítése megkezdődött, és a terveket készítő céggel mindkét fél tárgyalt a szerződéskötés előtt. Más pontokban pedig a szabályozási terv elfogadásának időpontjától függően rendezték a fizetési kötelezettségeket.

Ezekre a kikötésekre utaltak vissza a felek a 2007. július 31-i kiegészítő megállapodásban, melyben a fizetési kedvezményeket a szabályozási terv várható elfogadásának időpontjához igazították (a kiegészítés 4., 4.2. pontjai).

A szerződéskötés időszakában az önkormányzat részéről még nem volt olyan előírás, ami a szabályozási terv elfogadását településrendezési szerződéshez köti. A 2006. november 6-i feljegyzés még csak utalást sem tartalmaz ilyen önkormányzati igényre. Ennél fogva a szerződés megkötésekor az alperes e tekintetben sem sértette meg a tájékoztatási kötelezettséget, mivel az önkormányzatnak akkor még nem volt területrendezési szerződéskötésre irányuló kikötése. Erről az alperes maga is ugyanabból a 2008. június 17-i önkormányzati előterjesztésből értesült, amelyből a felperes. Ekkorra viszont már nem csak a szerződéskötés történt meg, hanem az alperesi teljesítés is befejeződött. Ebben a helyzetben pedig a felperes kifejezetten vállalta a településfejlesztési szerződés megkötését az akkor már készülő szabályozási terv mielőbbi elfogadása céljából (2009. március 17-i megállapodás 3.5. pontja).

A felek által területfejlesztési szerződésként megjelölt szerződéstípust az ÉPtv. 2006. május 1-jén hatályba lépett 30/A. §-a szabályozza településrendezési szerződésként megnevezve. A jogi norma tartalmára vonatkozóan viszont az alperest nem terhelte tájékoztatási kötelezettség a felperes irányába. A törvény rendelkezései enélkül is irányadóak mindenki számára, vagyis a felperesnek már az együttműködési megállapodás megkötését megelőzően számolnia kellett azzal, hogy az általa tervezett lakóparki építkezés helye szerint érintett önkormányzat élhet a törvény adta lehetőségével, és településrendezési szerződés megkötését írja elő a beruházás megvalósításához.

Összefoglalva megállapítható, hogy az alperes nem sértette meg a Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint őt terhelő tájékoztatási kötelezettséget, vagyis nem követett el olyan szerződésszegést, melyre a felperes az elállását alapította. Ennél fogva a felperes nem a szerződésnek megfelelően gyakorolta az elállási jogot, vagyis jogszerűtlenül járt el.

Itt mutat rá az ítéletábra, hogy éppen a felperes volt az, aki szerződésszegést követett el, mivel az ingatlanok teljes vételárát mindezidáig nem egyenlítette ki, ennek ellenére értékesítette azokat, és a hozzá befolyó vételárat nem a teljesítésre használta fel (ld. 2007. július 31-i szerződés-kiegészítés 6. pont). Vele szemben az alperes a szerződéses kötelezettségeit teljesítette, melynek megtörténtét a felperes a 2008. október 29-i okiratban elismerte (3.1. pont), de jogfenntartó nyilatkozatot nem tett. A Ptk. 316. § (1) bekezdése értelmében azonban jogfenntartó nyilatkozat hiányában a teljesítés elfogadásakor a felperesnek megszűnt az a joga, hogy a szerződésszegésből eredő igényét érvényesítse.

A felperesi követelés elbírálása során a Ptk. 308. § (1) bekezdésében megszabott igényérvényesítési határidő nem alkalmazható. A felperes ugyanis nem kellékszavatossági igénnyel lépett fel (Ptk. 305. § (1), (3) bekezdései), és nem a

dologban rejlő hiba miatt, hanem az alperes másféle szerződésszegésére alapítottnan gyakorolta az elállás jogát.

A felperes közlése szerint elállása az együttműködési megállapodásra és az ahhoz kapcsolódó ingatlan-adásvételi szerződésekre is kiterjedt.

A felek atipikus szerződése 10.1. pontjában konkrétan meghatározta, hogy mely feltételek teljesülésekor illeti meg a vevőt elállási jog és annak eseteit öt bekezdésben felsorolták. Ezek egyike sem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint az együttműködési kötelezettség megsértéséhez elállási jog kapcsolódik.

Az együttműködésben való megállapodás egyébként sem tekinthető klasszikusan visszterhes szerződésnek, hiszen ebben az esetben a felek azt vállalják, hogy egy meghatározott cél elérése érdekében eljárva kölcsönösen segítik egymást. Az együttműködési szolgáltatás jellegére figyelemmel elállás esetén a visszaszolgáltatási kötelezettség nem megvalósítható.

A felperes nem is az együttműködés tekintetében, hanem az ingatlan-adásvételtől való elállása miatt tartott igényt a vételár visszafizetésére. A szerződés 10.1. pontja viszont kizárólag az együttműködési megállapodástól való elállásra jogosította fel. Ennek gyakorlása a 10.2. pontban szabályozott következményeket vonja maga után, egyebek mellett azt, hogy a felek felbontják mind az adásvételi, mind pedig a vételi jogot alapító szerződéseiket. Ez a rendelkezésük a Ptk. 319. § (1) bekezdésének megfelelő értelmezés szerint azt tükrözi, hogy az együttműködési megállapodástól való elállás automatikusan nem jár együtt az adásvételtől való elállással, hanem az utóbbi felbontása és az eredeti állapot helyreállítása tekintetében a feleknek közös megállapodásra kell jutniuk. Az egyik fél - adott esetben a felperes - egyoldalú nyilatkozata tehát nem alkalmas az adásvételi szerződések felbontására, hanem azt - az együttműködési szerződéstől való elállás következményeként - közösen kell elhatározniuk, és megegyezés útján kell rendezniük visszaszolgáltatási kötelezettségüket.

Mindezekre figyelemmel - a kifejtett indokolásbeli módosítás mellett - a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező felperest terhelik a másodfokú perköltségek, minek következtében meg kell fizetnie az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket, és meg kell térítenie az alperes jogi képviselétével felmerült költségeket. Az alperes ügyvédjének díját az ítéltábla a ténylegesen kifejtett tevékenységre figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése értelmében az elsőfokú eljárás során megállapított díjazás 50 %-ában határozta meg. Az így megállapított ügyvédi munkadíj magában foglalja az Áfát.

Budapest, 2011. október 28.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Csordás Csilla s.k.. Sándor Ottó s. k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül: